

A lombeányok

Vénerdő szomszédságában egy tágas mező terül el, amit Fűvellőnek hívnak. Egy tiszta vízü folyócska fut át dalolva a tájon, amelynek forrása Vénerdőben buzog elő egy hatalmas kötömb falából. Ez a Dallóvíz. A kis folyó Fűvellő határán két dombocska között iramlik el, s a két dombon pedig egy-egy fa áll magányosan. Ez az ő meséjük.

Volt egyszer két nővér, Felda és Fillisz. Gonosz két leány volt bizony. Mindenkit rászedtek, becsaptak, kigúnyoltak és elszomorítottak. De olyan szépségesen szépek voltak, hogy mindenki megbocsájtott nekik, amikor hamisan szánták-bánták tetteiket, és rebegették szempilláikat. Szegény szülőiket azonban nem kímélték, őket okolták, szidták és átkozták, amiért ilyen rossznak nevelték leányaikat. Az öreg szülék már a házból is alig mertek kimozdulni. Először belebetegedtek a székelyben, végül belehaltak a nagy bánatba.

Felda és Fillisz magukra maradtak, de nem változtak semmit.

Történt egyszer, hogy a két haszontalan leány unalmában egy-egy bottal kezdte csépelni a közeli bokrokat. Leverték leveleiket, bogyóikat, ütötték, csapkodták kíméletlenül a bozótost, pedig jól tudták, hogy mindenféle bogárka lakik ottan. Levélbogarak, zöngék, pillék, hangyák és csáposkák. A bogárnép riadtan menekült a pusztítók elől, de a szárnyatlanok nem tudták, merre is fussanak. Ha átkelnének a folyócskán, menedéket találnának Vénerdőben, de nekik Dallóvíz hatalmas veszedelemnek tetszett, hiszen túl kicsik voltak hozzá. Amíg Felda és Fillisz rombolt, addig Bozótkirály vezetésével a szárnyas bogarak megpróbálták segíteni a szárnyatlanokon. Ágacskákat fektettek a vízre, hogy azon átkelhessenek a biztonságos túlpartra, de a lányok észrevették, hogy miben mesterkednek. Több se kellett, ide-oda lökdödni kezdték egymásnak az ágon rekedt, rémült bogárnépet.

- Hát nyújtom a botot, miért nem fogjátok meg? He? – kérdezte Felda csúfondárosan.
- Kapaszkodjatok, itt a segítség! – kiáltotta Fillisz, de közben vissza-visszarántotta botját – Hopp! Hopp! Jaj, de ügyetlenek vagytok!

És együtt nevettek gonosz tréfájukon.

Ki tudja, meddig gyötörték volna áldozataikat, ha nem lép közbe Jazizi és Füttyöcske. Éppen arra jártak, amikor meglátták, mit művel a két elvetemült nővér. Épp eleget hallották már rossz hírüket, ideje volt móresre tanítani őket.

- Vénerdő minden teremtménye nevében mondom: azonnal hagyjátok abba! – szólt Jazizi.
- Nézd a törpét, parancsolgat! – kurjantotta Felda.
- Ne haragítsátok meg a Szellemkirályt! – cinnegte nekik Füttyöcske.
- Jujj, de félek a haragjától! – rikkantott Fillisz. És mindketten fenyegetően megsuhintották a botjaikat.
- Látom, valóban nem értetek a szép szóból. Nem érdemeltek többé bocsánatot. Én nem a falubéliek vagyok, nem kérem még egyszer, hogy ne legyetek gonoszak.
- Kérjed csak, majd adunk neked! – óbégáltak a lányok, de Jazizi felemelte két karját, és rákezdte:

Beste leste lételemre,
te balra, te jobb felemre;
eztán bármint kéritek,
egymást el nem éritek.

Abban a pillanatban a két lány a két domb tetején termett, a folyó két oldalán, és megdermedten álltak. A kezükben lévő bot már nem suhogott-csapkodott, hanem elkezdett gyökeret eresztetni és fává változni. Jajveszékelt Felda és Fillisz, de hiába. Egyik kezük hozzánőtt a fához, s a másikat nyújtogatva próbálták elérni egymást. Sirtak-rítottak, kapaszkodnak volna, ám lassan ők maguk is fává alakultak. Hosszú hajuk már lomb volt, amit megtépázott a szél. Azóta ott állnak a dombon, ág-karjaikat szüntelen nyújtogatják, hajlítgatják, susognak és sóhajtoznak – de nem érhetik el egymást soha. Hiába virágoznak, senki nem csodálja őket, madárka nem száll rájuk, gyümölcsüket nem fogadja el senki, s a vándor nem pihen meg árnyékukban. Csak a szél süvíti lombjukba újra meg újra gonosz tetteiket.

Bozótkirály pedig elvezette népét Vénerdőbe, és ott telepedtek le mindahányan.